

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ЧЕТВЪРТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДНР ВЪЗДВИЖЕНИЕ — НА Св. ОТЦИ ОТ VII ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР

Излезе сеяч да сеете семе; и когато сееше, едни зърна паднаха край пътя и бяха потъпкани, и птиците небесни ги изкълваха; а други паднаха на камък и, като поникнаха, изсъхнаха, защото нямаха влага; други пък паднаха между тръни; и израснаха тръните заедно със зърната и ги заглушиха; а други паднаха на добра земя и, като изникнаха, дадоха плод стократно. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша! А учениците Му Го попитаха и рекоха: какво значи тая притча? Той отговори: вам е дадено да знаете тайните на царството Божие, а на другите се говори с притчи, та, като гледат, да не виждат и, като слушат, да не разбират. Тая притча значи: семето е

словото Божие; а това, що падна край пътя, са ония, които слушат; но отсетне дохожда при тях дяволът и грабва словото от сърцето им, за да не повярват и се спасят; а това, що падна на камък, са ония, които, кога чуят словото, с радост го приемат, ала нямат корен и временно вярват, а във време на изкушение отстъпват; а това, що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод; а това, що падна на добра земя, са ония, които, като чуят словото, пазят го в добро и чисто сърце и принасят плод с търпение. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша! (Лк 8:5–15)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ПРИТЧАТА ЗА СЕЯЧА

Во имя Отца и Сына и Святого Духа.

Има в Евангелието едно място, където Христос ни казва: Който има уши да слуша, нека слуша — т.е. обърнете внимание на това, как слушате словото, което стига до вас.

На нас винаги ни се струва, че слушаме, разбираме; но ето днес пред нас отново, може би, за стотен път, се чете притчата за сеяча — и какво? Тя е толкова ясна, тя е толкова привична; сякаш, не е нужно и да я чуваме отново, ние бихме могли да я повторим, да я разкажем, да я обясним. Но кой от нас може да каже, че той живее с нея колкото и да е? И ето тук думите Христови: Внимавай те как слушате словото Божие, — не са напразни. Ние слушаме и помним; слушаме с уши и помним с паметта в главите си. Но стига ли това слово до нашето сърце? А същевременно, ако живото слово не докосне сърцето ни, то само ще прозвучи в нашата мисъл и няма да принесе никакъв плод.

Нека се замислим за това. Има безкрайно количество евангелски откъси, които толкова обичаме, които са така прекрасни, които ние така добре познаваме, които бихме могли всекиму да разкажем и всекиму да обясним; но няма ли да застанат някой ден или в съдния ден пред нас като упрек? — не защото не сме разбирали, а именно защото сме ги разбирали и не сме живели с това ни най-малко...

Днешната притча говори именно за това. Има хора, чието сърце е дълбоко, то е било дълбоко разорано от страдание и състрадание, от любов, от мъка, сърце до което е стигнало

съзнанието за страшната самота на човека, когато Бог не присъства в живота му. В такова сърце Божието слово пада, като семе, и се приема от добрата почва, влиза дълбоко, пуска корени, оживява с целия опит на живота на този човек: и със страданието, и с радостта — с всичко се храни, и про

раства, и принася плод. Но колко малко такива думи са донесли плод в живота на всекиго от нас: в моя живот, и вероятно, несъмнено, във вашия живот. Колко пъти сме чували живото слово Божие, което ни е разтърсило, развълнувало; и след миг, още преди да излезем от църквата, ни е отнесъл потокът празни мисли, сплетни, приказки — и ние сме опустошени; нищо не е останало. От това мъничко растенийце, което би могло да се вдигне и да принесе плод, не е останало нищо, защото самото семе е отнесено от вятъра, отнесено като от буря, от чужда празна дума и от нашето

празнословие.

А понякога това слово се закрепва, сякаш е паднало в пукнатината на тоя камък, който ние носим в себе си, който наричаме наше сърце, наше съзнание. И то се задържа, и започва да поклъбва; но и тук не може да преживее дълго, защото не може да пусне корен в каменното, жестоко, хладно сърце. И умира това слово, вдигнало се е, сякаш, и надежда имало, че ще принесе плод — и нищо не е останало...

А случва се и дълбоко сърце, което може да приеме това слово; и у всеки от нас има такова дълбоко сърце — само че му даваме да се вкорави, да охладнее. Това сърце се налага на живота, на хората, на Бога така да го дробят с чук, та ма-

кар и цепнатинка да се образува, та под кората на замръзналостта, на вкаменелостта да прогледа тази плодотворна земя, която може да принесе плод. Помислете за думите Христови: „Слушайте!“ — и се замислете над това как слушаме: напразно ли? За съд и осъждане на себе си? Или — за вечен живот?

И колко милосърден е Христос! Той ни казва, че на някои им е дадено да разберат, онова което другите не разбират и да им разясняват, та и те да разберат; а на някои — не трябва да се разяснява, защото ако те разберат с главата си и отхвърлят със сърцето си — колко голяма отговорност ще носят!.. Иисус Христос казва: за такива се говори с притчи, та да слушат и да не чуват: та да не би заради това студено, мъртво разбиране с ум, от такава мъртва вяра в главата си, човек да не бъде осъден. Притчата се разкрива пред нас по

мярата на нашата откритост и разбиране. А разбиране — в сърцето, не в главата; с житейски опит, с кръв се добива разбирането на Божиите слова...

Та нека помислим през цялата тази седмица: кои сме в тази притча? Къде пада зърното? Къде пада словото Христово? В тръни ли, които ще го заглушат, убият, задушат? На камък ли, където то ще покълне и ще умре от зноя и сушата? Или при пътя, откъдето ще го отнесе вятъра и където ще бъде разнесено от всички хищници в живота? Или в добро сърце?.. А ако сърцето ни не е такова — нека поставим пред себе си въпроса, как този камък да го раздробим, как да върнем към живот охладнялото сърце. **Амин.**

Митрополит **Антоний Сурожски**
Източник: <http://www.pravmladeji.org/>

• БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ •

СВ. ПРЕПОДОБНИ ИВАН РИЛСКИ ЧУДОТВОРЕЦ

19 ОКТОМВРИ

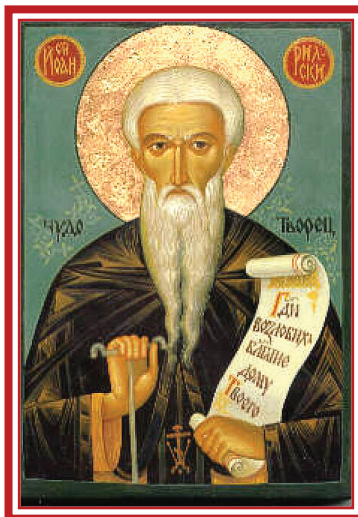
Най-великият светец на българската земя, преподобни Иван Рилски се родил около 876 г. в Скрино, разположено в гънките на Осоговската планина край р. Струма (край град Дупница). Бил съвременник на княз Борис (852-889) и на неговия син Владимир, на цар Симеон Велики и на Симеоновия син цар Петър. До 25-годишната си възраст бил пастир. От крехка възраст в душата на Иван започнала да се развива и крепне религиозната вяра. По това време из цяла България започнали да се строят църкви и манастири.

Новоосновените обители ставали не само огнища на християнството, но и книжовни и просветни средища. Желанието на юношата било да се посвети напълно в служение на Бога и в някоя света обител да се отдаде на монашески живот. Отначало Иван постъпил в близкия манастир „Св. Димитрий“ под самия връх Руен. Тук той не само развил своите заложби към духовно съзерцание, но и получил образование и придобил знания от свещените, богослужебни и религиозни книги. Приел монашеството, но не останал дълго в обителта, а се отдал на живот в пълна самота, молитви, пост и лишения.

Преподобни Иван Рилски се подвизавал на много места, докато най-после се установил в прекрасната рилска планинска пустиня, където останал до края на живота си. Там той основал манастир, който съществува вече хиляда години. Извършил много чудеса през живота си и подир смъртта си: нахранил овчари, излекувал с молитвата си един по-

бъркан, изцерил и изцелява от разни болести благочестиви люде, опазва манастира си чрез своята благодатна сила.

Славата на отшелника постепенно се разпространила по цялата страна и достигнала чак до столицата. Използвайки едно свое пътуване до София, цар Петър I изминал около 120 километровото разстояние до планината, за да се види с благочестивия старец. Праведният Иван обаче не го допуснал до себе си, а само му се поклонил отдалеч, като монархът отговорил със същото. Отшелникът, естествено, върнал обратно и изпратеното му от цар Петър злато. Това още повече увеличило славата му и към него започнали да се присъединяват ученици, които строели за себе си колиби наоколо. Такова било началото на най-известния български манастир. Преди смъртта си преподобни Иван отишъл на пълно уединение, там съставил своето „завещание“ (вж. **Завет на Св. Иван**

Рилски Чудотворец). Починал на 18 август 946 година на около 70 годишна възраст и бил погребан в притвора на църквицата в каменна гробница, която е запазена и до днес. Неговото успение Църквата възпоменава всяка година на същата дата.

Преподобният Иван Рилски е изключителен небесен покровител на българския народ и се ползва с народната благовейна почит.

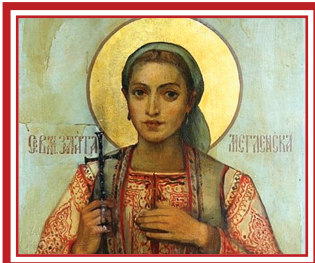
© *Жития на светите. Синадално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев)*

СВ. ВЕЛИКОМЪЧЕНИЦА ЗЛАТА МЪГЛЕНСКА

18 ОКТОМВРИ

Света Злата Мъгленска живяла по време на турското робство в България. Родила се в бедно семейство в село Слатино, Мъгленска епархия. Била рядко красива, смирена, благочестива, с чисто сърце и твърда вяра в Господа.

Млад турчин я издебнал и отвлякъл. Поискал от нея да се отрече от вярата си и да се

ожени за него. Тя не склонила дори пред молбите на близките си да се отрече от християнската вяра. Турците дълго и безмилостно я изтезавали, а подир това я обесили и наскели на късове тялото ѝ. Пречистена в огъня на страданията, св. Злата предала душата си на Бога на 18 октомври 1795 година.

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

ПЪТЯТ НА ПОКАЯНИЕТО

3 ПРАКТИЧЕСКИ СРЕДСТВА, КОИТО СЪДЕЙСТВАТ НА ПОКАЯНИЕТО И ВОДЯТ КЪМ НЕГО

Доколкото покаянието е поправяне на съгрешенията с дело или мисъл, първото, което ни е нужно, е да се отдалечаваме от поводите и причините, които ги предизвикват. След това трябва да вземем мъжествено и твърдо решение – нещо, което по принцип не е чуждо на нашия характер и воля – да не повтаряме повече това, в което до този момент сме се провинили. Това решение трябва да се съедини с постоянно призоваване на Божията помощ и така ние ще върнем Божията благодат, която сме оскърбили и прогонили от себе си с греховете си.

Същината на покаянието и на последващото го изцеление, което така жадува човек, е в поемането върху себе си на много трудове – духовни и физически.

Чрез трудовете се съкрушава и унищожава сластолюбие, извикано към живот от нашето себелюбие и проявяващо се по различни начини – тъй като всяко престъпление и непослушание ще получи праведна отплата (Евр. 2:2). Ето пример за това, как се извършва Божественото правосъдие, което се отвращава от неразумното начало, влязло в действие чрез нарушаване на законите и принципите на съществуване на нашата земна ипостас. Както вече споме-

нахме по-горе, неспособността на природата ни да прави верни съждения, неизбежно влече след себе си и невярно отношение към заобикалящия ни свят. И така ние веднага многократно съгрешаваме и като основно следствие от греха и два сластолюбие – майката на смъртта. Друго лекарство и средство за борба с тази опасност освен спасителното трудолюбие не съществува. По тази именно причина духовниците дават правила на тези, които вървят по пътя на покаянието. Така те извикват в духовните си чедра неволно трудолюбие като средство за борба със сластолюбие, произлязло от престъпването на заповедите. Много помага на този, който пребивава в състояние на постоянно и истинско покаяние, в дълбоко размишление за нашето предназначение. Какви сме били в началото на нашето сътворение, когато лукавството и подобните на него страсти още не са били пленили душата, докде сме изпаднали и накде трябва да се стремим с Христовата благодат. Ако подобни размишления ни съпровождат и неразделно присъстват с нас, ние никога няма да се поддадем на гнева и на предизвикателството, което ни отправя неразумното начало и законът на покварата.

(следва продължение)

Автор: *Старецът Иосиф Ватопедски*

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ЗВЯРЪТ АНТИХРИСТ И НЕГОВИЯТ ПОМОЩНИК – ЛЪЖЕПРОРОКЪТ

ПОД ЗВЯРА, КОЙТО „ИЗЛИЗА ОТ МОРЕТО“, ПОЧТИ ВСИЧКИ ТЪЛКУВАТЕЛИ РАЗБИРАТ АНТИХРИСТА, КОЙТО ИЗЛИЗА ОТ „ЖИТЕЙСКОТО МОРЕ“, ТОЕСТ ОТ ВЪЛНУВАЩИЯ СЕ КАТО МОРЕ ЧОВЕШКИ РОД. ОТТУК Е ЯСНО, ЧЕ АНТИХРИСТЪТ НЯМА ДА БЪДЕ НЯКАКЪВ ДУХ ИЛИ ДЕМОН, А ПОГУБВАЩО ИЗЧАДИЕ НА ЧОВЕШКИЯ РОД, НЕ ВЪПЛЪТИЛ СЕ ДЯВОЛ, КАКТО МИСЛЯТ НЯКОИ, А ЧОВЕК. НЯКОИ ПОД ТОЯ „ЗВЯР“ РАЗБИРАТ БОГОБОРЧЕСКАТА ДЪРЖАВА, КАКВАТО ВЪВ ВРЕМЕНАТА НА ПЪРВОНАЧАЛНОТО ХРИСТИЯНСТВО БИЛА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ, А В ПОСЛЕДНИТЕ ВРЕМЕНА ЩЕ БЪДЕ ВСЕМИРНОТО ЦАРСТВО НА АНТИХРИСТА. С МРАЧНИ КРАСКИ РИСУВА СВ. ТАЙНОВИДЕЦ ОБРАЗА НА ПОСЛЕДНИЯ ВРАГ НА ХРИСТОВАТА ЦЪРКВА. ТОЗИ ЗВЯР ПРИЛИЧА НА ЛЕОПАРД, ИМА НОЗЕ КАТО НА МЕЧКА И УСТА КАТО НА ЛЪВ. ПО ТАКЪВ НАЧИН В ЛИЧНОСТТА НА АНТИХРИСТА ЩЕ СЕ СЪЕДИНЯТ СВОЙСТВАТА И КАЧЕСТВАТА НА НАЙ-СВИРЕПИТЕ ЖИВОТНИ. ТОЙ, КАКТО И ДЯВОЛЪТ ЗМЕЙ, СЪЩО ИМА СЕДЕМ ГЛАВИ, ПРИ ТОВА ТЕ СА ИЗПЪСТРЕНИ С БОГОХУЛНИ ИМЕНА ЗА НАГЛЕДНОТО ИЗОБРАЗАВАНЕ НА НЕГОВОТО ВЪТРЕШНО БЕЗЧЕСТИЕ И ПРЕЗРЕНИЕ КЪМ ВСИЧКО СВЯТО. ДЕСЕТТЕ МУ РОГА СА УВЕНЧАНИ С ДЕСЕТ КОРОНИ В ЗНАК, ЧЕ ЩЕ УПОТРЕБЯВА БОГОБОРЧЕСКАТА СИ СИЛА С ВЛАСТ, КАКВАТО ИМАТ ЦАРЕТЕ НА ЗЕМЯТА. ТАЗИ ВЛАСТ ТОЙ ЩЕ ПОЛУЧИ С ПОМОЩТА НА ЗМЕЯ, ИЛИ ДЯВОЛА, КОЙТО ЩЕ МУ ДАДЕ ПРЕСТОЛА СИ (СТ. 1-2).

Тайновидецът забелязал, че една от главите на звяра е като смъртно ранена, но тая смъртна рана заздравяла и това учудило цялата земя и накарало уплашените хора да се подчинят както на змея, дал власт на звяра, така и на самия звяръ. Всички жители земни му се поклонили, казвайки: „кой прилича на този звяръ, и кой може да воюва с него?“ Това означава, че антихристът няма лесно да завоюва властта над цялото човечество, че отначало ще бъде принуден да води тежки войни и дори да претърпи голямо поражение, но след това ще последват изумителните му победи

и възцаряване над света. На възцарения се антихрист ще му се дадат уста, говорещи гордо и богохулно, и власт да воюва четиридесет и два месеца. Следователно, неговата власт няма да е продължителна, тъй като иначе, според думите на Спасителя, не би се спасила никоя плът (Мат. 24:22). В ст. 6-10 се посочва начинът, по който ще действа антихристът: той ще се отличава с богохулство, насилие над хората, които не му се покоряват, и „даде му се власт да воюва против светиите и да ги победи“, тоест със сила да ги подчини на себе си, разбира се, само външно, защото на антихриста ще се поклонят единствено онези, чиито имена не са написани в книгата на живота на Агнеца. Само с търпение и вяра ще се защитават от антихриста светиите и Тайновидецът ги утешава с уверението, че „който с меч убие, той трябва с меч да бъде убит“, тоест че праведно възмездие очаква антихриста (ст. 1-10).

По-нататък в ст. 11-17 Тайновидецът говори за помощника на антихриста – лъжепророка, и неговата дейност. Той също е „звяръ“ (на гръцки „тирион“ означава звяръ, при който особено остро се проявява зверската природа, като например при дивите животни: хиената, чакала, тигър), но той се изобразява да излиза не от морето, както първият, а „от земята“. Това значи, че всичките му чувства и помисли ще имат напълно земен, чувствен характер. Той има „два рога като на агне“ – според обяснението на св. Андрей Кесарийски, „за да скрие с овча кожа жестокостта на спотаен вълк, защото отначало ще се опита да приеме благочестив образ“. Св. Йриней казва, че той е „оръженосец на антихриста и лъжепророк“. Дадена му е власт да извършва големи личби и чудеса, така че предшествайки антихриста, да подготви погибелния му път. Заздравяването на раната на звяра е или привидно

съединение за кратко време на разделеното царство, или бързопреходно възстановяване от антихриста на господството на сатаната, разрушено от кръста Господен, или мнимото възкресяване на някой близък нему. Той ще говори като змей, защото ще извърши и изрече онова, което е свойствено на началника на злото — дявола. Подражавайки на Господа Иисуса Христа, ще приложи за утвърждаването на властта на антихриста две сили: силата на словото и силата на чудесата. Но ще говори „като змей“, тоест богохулно, и плод на неговите слова ще бъде безбожието и крайното нечестие. За да прелъсти хората, той ще започне да върши „големи личби“, и дори огън ще сваля от небето, и което е особено забележително — ще му се даде да вложи дух в зверовия образ, „та зверовият образ дори да проговори и да действа“. Но това няма да са истински чудеса, каквито върши Бог, а „лъжливи чудеса“ (2 Сол. 2:9). Те ще се основават на ловкост, измама на сетивата и използване на естествените, но тайни сили на природата с помощта на дявола, в пределите на могъществото на неговите дяволски сили. На всички, които се поклонят на дявола, ще се даде „белег на дясната им ръка или на челата им“, подобно на това, както в древността робите са носели клеймо на челата, а воините — на ръцете. Владичеството на антихриста ще бъде толкова деспотично, че „никой да не може нито да купува, нито да продава, освен оня, който има този белег, или името на звяра, или числото на името му“. В голяма тайнственост е обвито името на антихриста и „числото на името му“. Апокалипсисът

говори за това следното: „Тук е мъдростта. Който има ум, нека пресметне числото на звяра, понеже е число на човек, и числото му е шестстотин шейсет и шест“. Още от древността са били положени много усилия да се разгадае значението и смисълът на тия думи, но те не довели до нищо положително. Най-често се били правени опити да се открие името на антихриста чрез събирането на букви с различно числово значение. Например по догадката на св. Ириней числото на звяра 666 се образува от сбора на численото значение на буквите на името „Латениос“ или „Теутан“. Някои откривали числото на звяра в името на Юлиан Отстъпник; по-късно — в титлата на римския папа — „Викариус Филии Деи“ („Наместник на Сина Божий“), в името на Наполеон и т.н. Руските разколници се опитвали да изведат числото 666 от името на патриарх Никон. Разсъждавайки за името на антихриста, св. Андрей казва: „Ако имаше нужда да знаем името му, Тайновидецът би го разкрил, но Божията благодат не е позволила това пагубно име да бъде написано в Божествената книга“. Според мнението на св. Иполит, ако изследваме думите, можем да намерим множество имена, както лични, така и нарицателни, които съответстват на това число (ст. 18).

Из „Апокалипсис или Откровението на св. Йоан Богослов“

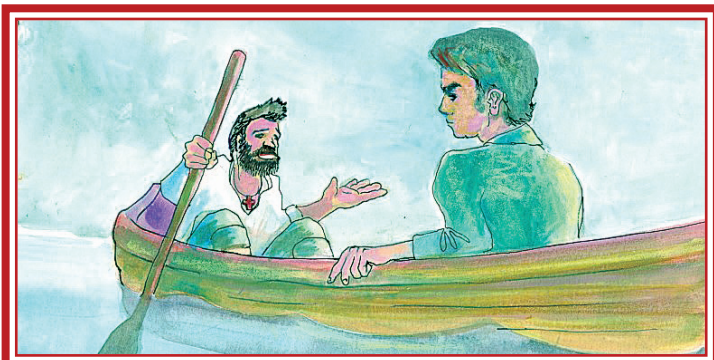
Автор: Архиепископ Аверкий

Източник: www.predanie.bg

• ДЕТСКИ СВЯТ •

И ТРУД, И МОЛИТВА

ПРИКАЗКА

Веднъж пътник дошъл до брега на една река и помогнал рибаря да го прехвърли с лодката си на другия бряг.

На греблата имало надписи — на едното било написано „труди се“, а на другото „моли се“.

— Труди се — това го разбира м — казал пътникът — но защо да се моля?

— Не трябва ли? — попитал рибарят и извадил от реката веслото с надпис „моли се“.

Той започнал да гребе с другото весло и лодката се завъртяла на място.

Повече пътникът не питал рибаря за ползата от молитвата. Той разбрал: в този живот са важни и трудът, и молитвата.

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Илюстрира: Данаил Стаматов

Източник: www.kambankabg.com

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

16 ОКТОМВРИ

† Неделя след Неделя подир Въздвижение на св. Отци от VII Вселенски събор.
Св. мчк Лонгин стотник. Гл. 8, утр.
ев. 6, ап. Тит. 3:8–15 (с. 398), ант.
ев. Лк 8:5–15 (Тип. с. 97)

17 ОКТОМВРИ

Св. прор. Осия. Св. прпмчк Андрей Критски

18 ОКТОМВРИ

* Св. ап. и ев. Лука.
Св. вмчца Злата Мъгленска (Тип. с. 99)

19 ОКТОМВРИ

† Преп. Йоан Рилски Чудотворец.
Св. прор. Йона. Св. мчк Уар

20 ОКТОМВРИ

Св. мчк Артемий

21 ОКТОМВРИ

* Преп. Иларион Велики.
Св. Иларион, еп. Мъгленски

22 ОКТОМВРИ

Св. равноап. Аверкий,
еп. Иераполски чудотворец

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей Емилиян Костадинов

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetiilia.bg